

זרע נשמשוד

א. דשמיא

פֶּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי-הַחֹדֶשׁ תִּשְׁפ"ה • גְּלִיּוֹן 337

תּוֹרַת שְׂמֵשׁוֹךְ

הַרְאִיָּה שְׁמֹשֶׁה הִיא
גְבוּרַת חֵיל

מה קשית הרא"ש? ומה מקשה עליו המהרש"א? ומה מתרץ רבנו
ה'א"ר שמשון' לישב את הרא"ש?

וַיִּפְרֹשׂ אֶת הָאֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם אֶת מִכְסֵּה הָאֹהֶל עָלָיו
מִלְמַעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה: (מ, יט)

הַכְּמִינֵנוּ דוֹרָשִׁים (נדרים לה, א) שְׁאִין הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁרָּה שְׁכִינָתוֹ אֶלָּא עַל מִי שֶׁהוּא חָכֵם, גָּבוּר וְעָשִׁיר, וְלִמְדִים זֹאת מִמֶּשֶׁה, כְּתוּב אֲצִלוּ לִגְבִי הַמִּשְׁכָּן (שמות מ, יט) 'וַיִּפְרֹשׂ אֶת הָאֹהֶל', רֹאִים שֶׁמֶשֶׁה בְּכַבּוּדוֹ וּבִעֲצָמוֹ פָּרַס אֶת הִירֵיעוֹת עַל הָאֹהֶל, וּמִכָּף רֹאִים שֶׁהָיָה גָבוּר וּבִעַל גּוֹף אֵיתָן וְגִבּוֹהַּ. וְשׂוֹאֲלֵת הַגִּמְרָא מַה הָרְאִיָּה, אוֹלֵי הָיָה אֵרוֹךְ קְדוּמָּה אֲבָל קָטָן בְּכֹחַ, וְלָכֵן הִצְלִיחַ לִפְרֹשׁ אֶת הִירֵיעוֹת מִחֲמַת גְּבָהוּ, אֲבָל מִי אָמַר שֶׁהָיָה גַם בִּעַל כֹּחַ.

וּמִקִּשָּׁה הָרָא"ש, מְדוּעַ לֹא הֵבִיאוּ בַּגְמָרָא רֵאָיָה מִהֶפְסוֹק הַקְּדוּם כְּכַתּוּב (שם פסוק יח): 'וַיִּקֶּם אֶת הַמִּשְׁכָּן', וְהָרִי הַקְּרָשִׁים הָיוּ בְּכַדִּים, וּבְכָל זֹאת הִצְלִיחַ מֹשֶׁה לְהָרִיקֵם וּלְהַקִּים בָּהֶם אֶת הַמִּשְׁכָּן וּמוֹכַח שֶׁהָיָה גָבוּר. וּמִקִּשָּׁה הַמַּהֲרֵשׁ"א עַל קִשְׁיַת הָרָא"ש, מִדֵּי הוֹכַחָה יֵשׁ מִהֶפְסוֹק זֶה הִלָּל זֶה הָיָה בְּדֶרֶךְ נֶס כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שם פסוק יז) 'וַיִּקֶּם הַמִּשְׁכָּן', שְׁהוּקֵם מֵאִלּוּי, וְכָן מוֹבָא בַּמְדֻרָשׁ תַּנְחוּמָא, שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ נֶס.

וְכוּתֵב רַבֵּנוּ הִזְעָה שֶׁמִּשּׁוֹן זֶלֶה"ה, לִיִּשֵׁב אֶת קֶסֶת הַמַּהֲרֵשׁ"א עַל הָרֹאשׁ: שְׂבֹדְאֵי מִכָּאן יֵשׁ רֵאזָה שְׁהִיָּה מִשָּׁה גְבוּר, שְׁהִיָּה כָּלֵל גְּדוֹל לָנוּ שְׁתַּמִּיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה נִסִּים הַקְרֹבִים יוֹתֵר אֶל הַטֶּבַע, וְלָכֵן אֵף שֶׁבְּאֻמַּת הָיָה רָאוּי שֶׁבְּצִלָּל יָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן, כִּי הַתַּתִּיל בְּמַצֵּוֹה אוֹמְרִים לוֹ גִּמְר, אֲפִי ה' רָצָה שְׂדוּקָא מִשָּׁה יָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן, כִּי אִם בְּצִלָּל הָיָה מְקִימָה הָיָה נִצְרָךְ לַהֲגִיעַ לָנוּ גְּדוֹל יוֹתֵר, חוּץ לְדֶרֶךְ הַטֶּבַע לְגִמְרִי, אֲבָל מִשָּׁה בְּגִלֵּל שֶׁהִיָּה גְבוּר, הַסְפִּיק לוֹ מַעַס

סִייעַ מֵהַמַּלְאָכִים בְּהִקְמַת הַמִּשְׁכָּן, וְהֵנָּה הִיא קְרוֹב לְטֵבַע, וּמִתּוֹךְ שֶׁהַקֹּדֶשׁ בָּרוּךְ
הוא בָּחַר בְּמִשְׁחָה לְהִקְיֵם אֶת הַמִּשְׁכָּן אַף שֶׁגַּם הוּא הֶחָצֵר לִנֵּס מִכָּל מְקוֹם עֵדִין מִזִּכְחַ
שִׁמְשָׁה הִיא גְבוּרָה [וְרָאה עוֹד בְּדַבְרֵי רַבְנֵנוּ שִׁמְסוּסִיף לִישֵׁב אֶת קִשִּׁית הָרָא'ט]. (זרע)

שמשון' פרשתינו אות ו')

הַקָּשֶׁר בֵּין תְּשׁוּבַת יִשְׂרָאֵל עַל חֲטֵא הָעָגָל לְחֹרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

מָהֶם שְׁנֵי הַדְּרוֹשׁוֹת בַּפֶּסוּק? וּמָה הַקֶּשֶׁר בֵּינֵיהֶם? וּמַדּוּעַ רַק לְאַחַר חֹטֵא הָעֵגֶל שִׁיָּד תְּשׁוּבָה לְרַבִּים בְּלֹא מִיתָה?

אלה פקודי המשכן משכן העדת (שמות לח, כא)

רש"י פירש, מדוע נכתב שני פעמים 'מִשְׁכַּן' בפסוק, לרמוז על שני בתי המקדשות שנחרבו והתמזכנו בעבור עוונותיהן של ישראל, כי כשבני ישראל חטאו במקום לכלותם נחרב בית המקדש. ומביא עוד ש'מִשְׁכַּן העדות' בא לומר שִׁכְפָּר להם על מעשה העגל, והעדות לך ה' היא שִׁהְיֶה השרה שכינתו ביניהם במִשְׁכַּן. ומדקדק רבנו ה'אֶרֶץ שְׂמִשְׁחוֹן' וזה"ל להבין מה הקושר בין שני הדברים שהביא רש"י.

וַיִּמְבָּאֵר רַבְּנֵי הָאֶרֶץ שְׁמִשׁוֹן וְזֵה הָיָה: עַל פִּי דְבָרֵי הַכְּמִינוֹ (עבודה זרה ה, א), שְׁכַתְּבוּ שְׁבָנֵי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם פֶּתַח חוֹן כֹּה לומר מדוע עשו את העגל, כִּי זָכוּת זֶה שֶׁהֵם חָטְאוּ וְשָׁבוּ בַתְּשׁוּבָה, הֵם סָלְלוּ דָרֶךְ תְּשׁוּבָה לְיָרֵבָם שְׁחוּטָאִים, כִּי בַתְּחִלָּה הֵייוּ חוֹשְׁבִים שֶׁאֵין הַתְּשׁוּבָה מוֹעֵלָת לְיָרֵבָם, וְאֵם הָיוּ יִשְׂרָאֵל חוֹטָאִים לֹא הָיָה יָכוֹל ה' לְסַפֵּךְ חַמְתּוֹ עַל הָעֲצִים וְהָאֲבָנִים בְּחֶרֶב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּדִי לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל עִצְמָם מִכְּלִיּוֹן, כִּי מִדַּת הַדִּין הָיְתָה מִקְטֶרֶגַת וְטוֹעֵנָת שֶׁהִנֵּפֵשׁ הַחוֹטָאִת הָיָה תַּמּוּת, וְלֹא הָיָה עוֹזֵר לְהַחֲרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

אָבֶל לְאַחֵר שְׁחָטָו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲגֹל וְשָׁבוּ בְּתִשְׁבָּה, וְה' קָבַל אֶת
תְּשׁוּבָתָם, וּבִכְךָ הוֹרִו שִׁשׁ תִּשְׁוָה לַעֲוֹן רְבִים, אֲזִי אִם רְבִים הוֹטְאִים
ה' מִמֶּתִּין לָהֶם שְׁיִחְזְרוּ בְּתִשְׁבָּה, וְאִם מִתְמַמְּהִים וְאִינֶם שָׁבִים
לִזְקָה מֵהֶם מִשְׁכּוֹן עַד שְׁיִשְׁבוּ, כְּדִגְמַת הַחֲבִיבַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְהָרִי
זֶה דֹמָה לְאֵדֶם שֵׁשׁ לוֹ חֹב אֶצֶל חֲבָרוֹ וְאִינוֹ רוֹצֵה לְפָרְעוֹ, שְׁלֹקָה
מִמֶּנּוּ מִשְׁכּוֹן עַד שִׁפְרָעָנָהּ.

וממילא מובן הקשר בין שני המימרות ברש"י, כי מדוע לקח מהם משכון על ידי שהחריב את בית המקדש ולא פלה את החוטאים בעפפר להם על מעשה העגל, וממילא נסכל דרך תשובה לרבים. וזה שאמר רש"י: א. שביט המקדש נתמשכן על עוונותיהם של ישראל. ב. על מעשי העגל, כי זה תלוי בזה. (זרע שמשון פרשת פקודי אות א)

**זרע שמשון
המנואר**

על חורש המגילות

**לקראת פסח
לומדים
שיר השירים
המבואר**

**תורמים
ורואים ישועות
אל תחמיצו!**

02-80-80-500
347-496-5657
<https://unnu.researchincheon.co.kr/donation>

**הספר שמחולל פלאות.
אלפים נושעו בהבטחתו.**

הוצאת הגליץ והפעתו לזכות

[illegible]

הוצאת הגליון והפצתו לזכות

האשה החשובה רבקה דינה ב"ר משה יעקב וילץ אלכ"ר ויסן הסט"ס תלמידיה	לעיון עומק
איזו מינה תן חנו מולץ אלכ"ר וילץ ב"ר אהר"ר תלמידיה	לעיון עומק
מוה"ר אשכנזי ב"ר משה'ר אלמיעוז ז"ל ברה אלכ"ר וילץ ב"ר אהר"ר תלמידיה	לעיון עומק
אלכ"ר ב"ר ארתוריהל לביתא ויהודה ב"ר עסקו ב"ר ב"ר אהר"ר חור	לעיון עומק
ב"ר אהר"ר וילץ	מרחיב היקף
יגהן ב"ר רחל רינה בת יעודה חורשקין מולץ וילץ חסד ב"ר יגהן וילץ	שאלה

ברכת המחבר
מתוך הקדמת הספר

פנינים ורעיונות נפלאים לפי ענינים ככתבם וכלשונם

עניני שבת 7

רמז נפלא לאפן התנהגות הפועלים ותלמידי חכמים בשבת

במסרה, 'כחיים' ארבעה, 'ויחי כהיום הזה' ויבא הביתה לעשות מלאכתו (בראשית לט, יא), 'לשוב לנו כל הימים לחייתנו כהיום הזה' (דברים ו, כד), 'כי אתו כהיום תמצאון אותו' (שמואל א' ט, יג), 'ותהי ארצכם לחרבה ולשמה ולקללה מאין יושב כהיום הזה' (ירמיה מד, כב), עד כאן. ובמדרש ילקוט (פרשת וישב רמז קמו) מצינו, 'ויבא הביתה לעשות מלאכתו', רבי אליעזר אומר, שבת היה, שנאמר (בראשית ב, ג) 'כי בו שבת מכל מלאכתו'.

תבת 'כיום' רומז לשבת

ובזה נבין טעם הפסוקים, למה בארבעה מקומות אלו כתב קרא 'כיום', והלא 'כיום' סגי, דה"א הידיעה נסתרת תמיד אחר אותיות כל"ב. אלא ודאי להורות לנו, שבארבעה מקומות אלו מדבר בענין יום השבת, שהעולם הזה הוא דומה ללילה, והעולם הבא ליום (פסחים ב, ב), ויום שבת הוא מעין העולם הבא (ברכות נ, ב), ומשום הכי שיד שפיר לרמז אותו בתבת 'כחיים', דהינו ביום שבת, שהוא כמו יום של עולם הבא. ואלו ארבעה 'כחיים' כלם רומזים אל יום השבת הקדוש והנורא, שכל הענין של שבת נרמז בתבת 'חיים' (שמות טז, כה), שממש אנו לומדים השלש סעודות לרבנו, ולרבי הדקא ארבע סעודות (שבת קי, ב).

הפועלים משלימים בשבת את חוב למודם

והבית יוסף ארח חיים סימן רפ"ח (ד"ה וימחר) כתב, שהפועלים העוסקים במלאכתם כל ימי השבוע, מחייבים ללמוד תורה כל יום השבת, אמנם התלמידי חכמים היגעים בתורה כל השבוע, יכולים ביום שבת להתענג באכילה ושתיה אף כל היום כלו. ואף כאן, יוסף שהיה עבד שם, וכל ימי החל היה טרוד במלאכת רבו, ולא היה יכול להשלים חובתו וללמוד כל ימי השבוע, משום הכי 'ויחי כהיום', דהינו ביום שבת, 'ויבא הביתה לעשות מלאכתו', דהינו מלאכתו, מלאכת למוד התורה של ו' ימים.

תלמידי חכמים מתענגים באכילה ושתיה

'ויצונו ה' לעשות את כל החקים האלה', זה מדבר על התלמידי חכמים, שיגיעים בתורה כל ימי החל, שצוה ה' לעשות את כל החקים, 'לשוב לנו כל הימים', שימלאו חובתם מדי יום ביומו, ואז כשיבוא יום השבת, נוכל להתענג בו באכילה ושתיה בעסקי חיינו, וזהו 'לחייתנו כהיום הזה'.

מי שאינו יכול ללמוד בעצמו ישתתף בשעורים

ובגד מי שאינו יודע ללמוד, אומר 'כי אתו כהיום תמצאון אותו', שאמר ז"ל (ילקוט שמעוני פרשת ויקהל רמז תת) על פסוק (שמות לה, א) 'ויקהל משה', שהזהירן שיקהילו קהלות בכל שבת ברבים, כדי לשמע דברי תורה, 'כי אתו', דהינו הדרשן המשמיע לעם את דבר ה', 'כהיום הזה תמצאון אותו'.

מי שנמנע לגמרי מלמוד התורה יענש

ומי שחם ושלום לא ישת לבו לזה, 'ותהי ארצכם לחרבה ולשמה ולקללה מאין יושב כהיום הזה', בשביל שלא ישבו לשמע דברי תורה כהיום הזה. אי נמי, כמו שאמרו בגמרא (גיטין לה, ב), שתי משפחות היו בירושלים, אחת קבעה סעודתה בשעת הדרש, ונעקרה. (זרע שמשון פרשת וישב אות יד)

פנינים מתורתו של האור החיים הקדוש -
הרה"ק רבי חיים בן עטר נלב"ע ט"ו תמוז תק"ג

הנסיים שנעשו בזבח של המשכן

כל הזבח העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש,
ויהי זהב התנופה תשע ועשרים ככר ושבע
מאות ושלשים שקל בשקל הקדש (לח, כד).

רבנו האור החיים זלה"ה מקשה: מדוע אמר בתחלת הפסוק 'כל הזבח העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' ולא כתב תכף את כמות הזבח, אלא לאחר מכן חזר לאמור 'ויהי זהב התנופה' ואז פרט את הכמות שהוא 'תשע ועשרים ככר ושבע מאות ושלשים', ואם כן מדוע כתב תחלה 'כל הזבח העשוי למלאכה' ומה בא הדבר ללמדנו, שזה נראה כמיותר.

ומתיר רבנו האור החיים זלה"ה: שבא לומר בתחלת הדברים, באפן כללי על כל הזבח שנתרם על ידי בני ישראל לבית המקדש, שלא נחסר מהם ולא נגנב מהם, ולא פשעו בהם האמנים לקחת מהם, אלא כל הזבח שהגיע השתמשו עמו עבור מלאכת הקדש, וזה כונת תחלת הפסוק 'כל הזבח העשוי למלאכה' כל הזבח שנכנס מהתנדבות בני ישראל, 'בכל מלאכת הקדש' הכל נכנס לשמוש במלאכת המשכן. ובכך הסיר הכתוב את החשד מהאמנים שעשו את עבודת הקדש של המשכן, שלא יאמרו האלת שמעלו בהם אלא העיד עליהם הכתוב שידם היתה נקייה.

באור נוסף: שבא להודיע את הנסיים שנעשו בזבח, שהנה למרות ששבע הבריאה שפשושים כלי מזבח או משאר מתכות, יתמעט הכלי משעור הזבח שנעשה בו, שהאמן מחלקו לחלקים קטנים על ידי כך הוא מאבד מעט ממכמותו, כי בדרך כלל נשאר מהם פסלת ואין דיוק בהכנתם במקסימום הנצול של הזבח. וזה כונת הכתוב 'כל הזבח העשוי למלאכה בכל מלאכת המשכן', שכל הזבח נצל עד תום, ולא הלך ממנו משהו לאבוד. ומלבד זאת כתבה התורה 'בכל מלאכת' לומר שלא רק שלא הלך לאבוד, אלא גם היה מספיק מהם לכל צרכי המשכן, ולא היה חסר מהם מאומה, אלא היה בדיוק זהב ולא החסיר ולא הותיר, וזה עקר גדלת הנס.

לקבלת הגיליון במייל: zera277@gmail.com או באתר: zerashimshon.com | להפצה: 02-80-80-500 | לשמיעת שיעורים ועידונים: 02-80-80-600

נערך ע"י המחנך הרב יגון כהן שליט"א * ארה"ב: הרב מנחם בנימין פאשקעס 347-496-5657 * ארץ ישראל: הרב ישראל זילברברג 05271-66450
י"ל ע"י זרע שמשון ע"ר 580624120 * ניתן לתרום לזכות ולע"נ ולקחת חלק בהוצאות והפצת הגליונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרכנטיל (17) סניף 635 מספר חשבון 71713028 ע"ש זרע שמשון, כמו כן ניתן לתרום בכרטיס אשראי בטל: 02-80-80-500 שלוחה 3
זכות הצדיק ודברי תורתו הקדושים יגן מכל צרה וצוקה, ויושפע על הלומדים ועל המסייעים בני חיי ומזוני וכל טוב סלה כהבטחתו בהקדמת ספריו.

